

El sense sentit ens pesa i ens aclapara. Vetlla Pasqual

Ds, 4/04/2015 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Vetlla Pasqual. Cicle B

Barcelona, 4 d'abril de 2015

La majoria dels nostres sermons i la gairebé totalitat de les nostres paraules ja no diuen res a ningú o ben poca cosa.

Per què?

Perquè pensem saber què ens diran i com ens ho diran. D'això al badall hi ha mig pas. Anem per la vida de savis i d'autosuficients.

La gent té al cap altres coses més immediates i punyents que la Pasqua: la feina, els diners, la hipoteca, els fills, el sexe, l'atur, els impostos, les retallades, etc.

Però, tot i ser ben conscient d'això -no visc als llims- no vull deixar passar la Vetlla Pasqual sense uns mots que ens convidin a la reflexió serena i a la pregària fervent.

No és el mateix reviure que ressuscitar.

Reviure és tornar a aquesta vida. Ressuscitar és transcendir aquesta vida.

El que reviu, com Llätzer, torna a l'espai i al temps, les dimensions de la història marcades pel rellotge i el calendari.

El que ressuscita, Jesús, supera l'espai i el temps, transcendeix les dimensions de la història humana.

Per això es pot i s'ha de dir que la Resurrecció transcendeix la història: és meta històrica.

I per això es comprèn l'enorme dificultat que tenim els mortals per comprendre i acceptar la resurrecció de Jesús i, de retop, també la nostra.

Què és la Resurrecció?

La Resurrecció és certa recolzada en la Paraula de Déu i és esperança d'immortalitat i de victòria definitiva sobre la mort.

La Resurrecció és el missatge i la promesa d'esperança que aporta el cristianisme

a la condició dels que ens veiem abocats, inevitablement, a la mort temporal. Des d'aquest punt de vista es pot afirmar que l'Evangelí és un argument privilegiat per donar sentit a la vida en unes condicions en les que el possible sense sentit ens pesa i ens aclapara.

Si la resurrecció no passa dins de la història sinó més enllà, resulta lògic dir que la resurrecció s'accepta no per l'evidència que s'imposa, sinó per la fe que s'accepta.

La fe és sempre un acte lliure que es basa en una decisió en llibertat.

I la llibertat mai no dóna seguretat total, perquè hi cap l'opció errònia.

Per això, és del tot correcte dir que la Resurrecció és una font d'esperança però d'esperança segura.

La majoria de vegades, els homes enganyen, entabanen, fingeixen i engatessen. Déu, en canvi, és pura transparència i seguretat invisible, però total i consoladora. Mirem-lo fit a fit, aquest Déu.

I recolzem-nos-hi i, per damunt de tot, siguem agraïts i servicials.

Agraïts envers Déu. Servicials envers les persones.

Agraïts envers Déu perquè és el millor dels veïnatsges, la més òptima de les companyies, el gaudi que ultrapassa tots els gaudis, el suprem consol davant de totes les desolacions, el preludi del Paradís.

Servicials envers les persones perquè són els nostres germans encara que moltes vegades no ho semblin o, fins i tot, ho neguin amb els seus fets lamentables, amb les seves opcions errònies.

Una àmplia majoria reflexionem poc i malament. I moltíssims, ni això.

Malviuen pendents dels instints més primaris i a batzegades segons els dictats de les modes o l'imperi de les passions més humiliants sense cap Nord convincent, ni cap creença salvadora.

Quina mena de vida és aquesta?

Creieu que és realment vida, això?